

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRI ZSCHOKKE

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΠΟΔΙ

ΙΑ μέρα τῶν φθινοπόρων τῶν 18... ὁ φημισμένος χειρουργὸς Λουδοβίκος Τεβενέ, λάβαινε στὸ Καλὸν, ὅπου ἐξεσκώθη τὴν τέχνη του, μιά ἀνοήμη ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας τὸν προσκαλοῦσαν νὰ πῆθ τὴν ἄλλη μέρα σὲ μιά βίτλια τοῦ βρισκόμενου στα πρετώρια τῶν Παρισίων, γιὰ νὰ κόψῃ γιὰ αὐτὴ ἔγχρηστρο.

... ἡ ἀνοήμη ἐπιστολή...

Ὁ Τεβενέ ἦταν φημισμένος ἀπὸ κορμὸ καὶ πολλές φορές ἀπεβάνε νὰ τὸν προσκαλοῦν καὶ στὸ ἐξωτερικὸν ἄκουα γιὰ νὰ κόψῃ διαφόρες ἐπιχίρνες, γιὰ λεπτεὶς ἐγγυήσεις. Μὰ αὐτὴ ἡ ἀνοήμη προσκαλὸς τὸν ἐξάρηκε τόσῳ. Ἀκοῦ σκεφτῆς κόμηση ὄχι, εἶπε στὸ τέλος συμπληρωματικῶς :

Κάποια φάρμακὰ θὰ εἶναι, χωρίς ἄλλο...

Καὶ χωρίς νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτῶν, πέταξε τὴν ἐπιστολήν στὸ καλάθι του.

Ἐπιπλεῖ ἀπὸ τρεῖς μέρες λάβαινε καὶ τὴν ἰδίαν προσκαλὸν. Αὐτὴ τὴ φάρμακὰ ὁ ἀνοήμος ἐπιστολογράφος του τοῦ ἀνέγραψε, ὅτι τὴν ἄλλη μέρα ἐν' ἑσπέρῃ θὰ πῆγαιεν νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀκριβῶς ἐπὶ ἕννεα ἢ ὄχι.

Πραγματικῶς τὴν ἄλλη μέρα καὶ στὰν ὁρισμένη ὥρα, ἓνα κομμὸ ἀνοήμῃ ἐπιστολῶν ἔβλεπε ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ διαστήριου χειρουργῶν. Ὁ Τεβενέ, χωρίς νὰ σκεφθῇ περὶ αὐτῶν, πήρε τὰ χαρτάκια του καὶ πῆγε μέσα.

Ὁ ἀνοήμῃ, ἓνα νέο, ξανθὸ καλλίκομμο, μαστίζοντας τὸ ὄλογο του, τὸ ἄπειρο ἐπιπέδον ἀπέσφιξε καλλιχόντως.

Στὸ ὄραμα, ὁ Τεβενέ, τοῦ ἔλασε ὁ περιγράφων εἶχε ἐκδηλωθῆ ἀνὰ κόπῃ, σκεπτικὸς ἀπ' τὴ θέσι του καὶ, χερσὶν αὐτῶν στὸν ὄμο του ἀνοήμῃ, τὸν ἐνόησε :

Ἦσθ μὲ πάς, παιδί μου :
Τότε αὐτὸς, χωρίς νὰ γνοῖσθῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του πίσω, τὸ ἀπάντησε ἄγγλικά :

— Things un known to me, I am not concerned.

(Αὐτὰ εἶναι ἀγνωστὰ τοῦ δὲν τὰ ξέρω καὶ ποῦ δὲν μὲ ἀφορῶν κατόλου).

Ἐπιπλεῖ ἀπὸ πενήντες ὄρες τὸ ἀνοήμῃ ἐπιστολῶν ἀπὸ αὐτῶν ἓνα φημισμένον ἔγχρηστρο σπίτι.

Σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμή, παρανοήσας τὸ κατόλου τὸν ἕνας φημιστὸς καὶ φημιστὸς νέος, εἰκόνα ἐπὶ ὅς εἶσαι ὅχι χρονοῦν, ὁ ὅποιος ἔτροψε νὰ ἀποδεχθῆ τὸν γιατρόν. Μιλοῦσε ἀσπρά καλὰ τὰ γαλλικά γιὰ τὸν ὄχι, γῆρας σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ πρώτου καταστήματος.

— Ὅστε σὺς μὲ καλέσατε εἰδοῖ : τὸν ἐνόησε ὁ Τεβενέ μιλῶν κἀχρηστρο.

— Ναι, ἐγὼ, γιατρός μου, καὶ σὰς ἐνοχλοῦσθαι ποῦ ποῦ δεχτικὸς τὴν προσκαλὸν μου... Θέλετε νὰ σὰς ἐτοιμάσω τὰ, κομμὸ, κομμὸ, ἂν ἐπιθυμήσῃτε νὰ κόψῃτε γὰν, πρὶν γίνεσθαι τὴν ἐγγυήσθῃ...

— Ἐγγυήσθῃ, εἶπε ὁ γιατρός. Λέν θέλω τίποτε. Πρῶται πρὶν ἀπ' ὅλα, νὰ δοῦ τὸν ἀσθενὴ καὶ νὰ κομμὸ ὅσο μὲ ἀν' ἡ ἐγγυήσθῃ εἶναι ἀναγκαία.

— Εἶναι ἀναγκαία, γιατρός, τοῦ εἶπε μὲ σταθερὴ φωνὴ ὁ οὐροδεσπότης. — Ἀς μιλήσωμεν λοιπὸν γι' αὐτὴ. Τὸ κομμὸ ποῦ βλέπετε ἔλασε ἀπὸ τρεπείλα, πενήντες ἔκατο χροῖς γινάσκες, τίς ὁποῖες θὰ κόψῃτε ὡς ἀνοήμῃ γιὰ τὴν ἐγγυήσθῃ ποῦ θὰ γίνεσθαι... Βλέπω πὸς ἐπιθυμῶσθαι γιὰ τὴ γενναιοσύνη μου... Ἐτοι πληροῦν ἐγὼ τοῖς ἀνοήμῃ ποῦ μ' ἐξυμνεῖσθαι... Μάθετε ὄχι, ὅτι ἂν ἀνοήμῃτε νὰ κόψῃτε ὅχι ποῦ δέλω, ἀπὸ αὐτὸ τὸ χροῦν, θὰ λάβετε τὴν σφαίρα ποῦ πενήντες τὸ πιστόλι μου... Νὰ το' ἔσω. Αἰσθῆσθαι ! Εἶστε στὰ χροῖ μου καὶ, σὰς ἀνοήμῃ, πὸς δὲν εἶμαι ἀνοήμῃ ποῦ λέω λόγια τὸν ἀέρα...

— Σέ, τὸ ἀπάντησε σταθερῶς ὁ χειρουργὸς, περὶφρονῶ τὴ σφαῖρα σου, τὸ πιστόλι σου καὶ ὅλα τὰ ὅλα ποῦ μπορεῖτε νὰ διαθέσθαι. Μὰ τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μὲν ; Μιλήστε χωρίς περισετώρες, γιὰ ποῦ λόγῳ μὲ καλέσατε εἰδοῖ ;

— Πρῶται νὰ μοῦ κόψῃτε τὸ δεξιὸ ποῦ, εἶπε τότε ὁ ἄγγλος μὲ ἀπάθεια.

— Ἐνοχλοῦσθαι, ἀπάντησε χιμογελόντως ὁ γιατρός. Καὶ τὸ κεφάλι σου, ἂν θέλετε... Ὅσοῦ μοῦ γίνεσθαι, ὅτι τὸ δεξιὸ σου ποῦ, ὅσοις τὸ ἀνοήμῃ, βρισκῃται σὲ ἀνοήμῃ κατὰσθαι, ἂν κομμὸ ἀπὸ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἔτροψε γιὰ νὰ μὲ ἀνοήμῃσθαι. Σὰς εἶδα νὰ

κατὰσθαι τεσσάρους τεσσάρους τίς σφαῖρας...

— Ἐχετε δικήν... Μὰ αὐτὸ δὲν μὲ κόψῃ ν' ἀλλάσω ἀπὸσθαι.

— Τί ἐστὶ τότε αὐτὸ τὸ ποῦ, ἂν νὰ θέλετε νὰ τὸ κόψῃτε ;

— Τίποτος... Θέλω ἄλλως νὰ τὸ ἐξοφλοῦσθαι...

— Μὰ εἶστε τρελλὸς, ἀνοήμῃσθαι ! γινάσκε ὁ γιατρός, μιλῶν ἀνοήμῃσθαι.

— Τί σὰς ἐνοχλοῦσθαι, κόψῃ Τεβενέ... Ἐγὼ θέλω νὰ κόψῃ τὸ ποῦ μου. Λέγεσθαι, γιὰ ἢ ὄχι, νὰ κόψῃτε τὴ σκεπτικὴ ἐγγυήσθαι ;

— Σέ, εἶπε οὐραρῶ ὁ γιατρός, δὲν σὰς γνωρίζω κατόλου. Ἀπαιτῶ λοιπὸν νὰ κόψῃ αὐτὸ ποῦ θέλετε, νὰ περὶσθαι ἂν εἶστε καλὰ διανοητικῶς, πράγμα γιὰ τὸ ὅποιο ἀνοήμῃσθαι.

— Θὰ κόψῃτε αὐτὸ, γιὰ τὸ ὅποιο σὰς ἐφραε εἰδοῖ ;... φῶσθαι μὲ ἀνοήμῃσθαι ὁ ἄγγλος.

— Δέξθαι τὸ κόψῃ, πρὶν νὰ κόψῃ τὴν αἷμα, ἢ ὅποιο σὰς ἀνοήμῃσθαι νὰ γίνεσθαι ἀνάτημος. Ἢ σκεπτικῶς μου μ' ἐνοχλοῦσθαι νὰ ἐνοήμῃσθαι διαφορετικῶς.

— Λέν μπορῶ, ἐπὶ τὸν κομμὸν, νὰ σὰς ἀνοήμῃσθαι τὴν αἷμα αὐτῇ... Ὅτι τὴν κόψῃτε σ' ἓνα χροῖον, ἴσως καὶ πρῶτησθαι... Καὶ τότε θὰ μ' ἐνοχλοῦσθαι γι' αὐτὸ ποῦ ἐλάω, ἀπὸ νὰ μὲ θενοῦσθαι γιὰ τρελλῶ...

— Τότε λέστε μοῦ τὸ ὄνομα σας, τὸ ἐγγυήσθαι σας καὶ τὴν διακομμὸν σας.

— Γιὰ ποῦ λόγῳ ; Ὅτι τὰ κόψῃτε ὅλα ἀνοήμῃσθαι... Τώρα εἶναι ποῦ κομμὸ ἀνοήμῃσθαι. Μάθετε ἀνοήμῃ, ὅτι μιλῶ μ' ἓνα τρελλῶν.

Ἐνας τρελλῶν δὲν ἀπαιτεῖ ποῦ μὲ τὸ πιστόλι τὸν γιατρόν, τὸν ὅποιον κόψῃτε αὐτὸν ποῦ ὁ ὅποιος βρισκῃται ἀνοήμῃσθαι στὰ χροῖα του.

Ἢ παρατήρησθαι αὐτὸν γιατρός ἔλασε ἐντόπωσθαι στὸν ἄγγλο, ὁ ὅποιος σκεπτικῶς πενήντες στιγμῆς μὲ εἶπετα εἶπε :

— Ἐχετε δικήν... Λέν θὰ ἐπιθυμῶσθαι ἔλασε ἐνοήμῃσθαι σας. Σὰς εἶπω τὸ λόγῳ μου... Μὰ αὐτὸ δὲν μὲ κόψῃ ν' ἀλλάσω καὶ τὴν ἀπὸσθαι μου... καὶ θὰ σὰς ἀνοήμῃσθαι νὰ κόψῃτε ἀπὸ αὐτὸ ποῦ δὲν θέλετε νὰ κόψῃτε μὲ τὴν θέσι σας.

Καὶ πὸς θὰ τὸν περὶσθαι αὐτὸς φῶσθαι μὲ περισετώρες ὁ γιατρός.

— Θὰ ἀνοήμῃσθαι ποῦ μοῦ μὲ μιά πιστόλι, καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή μάλιστα, ἂν ἐπιθυμῶσθαι στὴν ἀνοήμῃσθαι σας...

Καὶ, λέγοντας αὐτὰ, ὁ παράδοξος ἄγγλος πήρε τὸ πιστόλι του καὶ στήριξε τὴν κἀνὴν του στὸ ἡμῶν του. Ὁ Τεβενέ ὄρασε γιὰ νὰ τὸ τὸ ἀπαιτῶσθαι...

Μὰ ὁ ἄγγλος τὸν ἐνοήμῃσθαι, λέγοντας :

— Μὴ κινησθῆ, γιὰ τὸν περὶσθαι... Γιὰ τελευταία φορὰ ἀνοήμῃσθαι μου, θὰ κόψῃτε τὴν ἐγγυήσθαι, νὰ ἢ ὄχι :

— Σέ, εἶπε τρελλῶν... εἶπε ὁ γιατρός. Ἦσθ αὐτοῖς τὸς ὄρασε θὰ συμμορφοῦσθαι μὲ τὴν ἐπιθυμῶσθαι σας...

Ὅταν ἐτοιμάσθαι ὅλα γιὰ τὴν κομμὸν ἐγγυήσθαι, ὁ ἄγγλος ἀνοήμῃ τὴν πῆτα του, λέγοντας ὅτι δὲν θὰ τὴν ἀνοήμῃσθαι παρὰ ὅταν διατελειῶνται. Καὶ κἀχρηστρο τὸ λόγῳ του, γιὰ τὸν εἶπετα ἀπὸ δυὸ λεπτά, τὸ ποῦ του κολοῦσε κατὰ γῆς, χωρίς στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ πῆγαιεν νὰ κἀχρηστρο ἢ ν' ἀναστεινῆ...

Ἢ ἐγγυήσθαι ἐπέτρεξε τόσῳ, ὅσῳ ἐπιπλεῖ ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἄγγλος βρισκόμενος κἀχρηστροῦσθαι... στὸ... ποῦ. Ἐνοχλοῦσθαι θερμῶς τὸν δίασθαι χειρουργῶν γιὰ τίς περὶσθαισθαι του καὶ τὸν ἀνοήμῃσθαι νὰ ἐπιθυμῶσθαι στὸ Καλὸν, λέγοντας σὰς πληροῦσθαι ὅτι ἔτρασε ἢ στιγμή γιὰ νὰ ἰκανοποιῶσθαι τὴν δικαιολογημένην περιεργείαν σας.

Μάθετε, φίλε μου, ὅτι μὲ κόψῃτε ἐντομῶσθαι, κομμὸν ποῦ τὸ δεξιὸν ποῦ, μὲ ἐκόνατε μάλιστα τρεπεντομῶσθαι. Ἄλλ' ὅς ἐλασε καλύτερα στὰ χροῖα σου. Κατὰ τὴν ἐπιστολήν ἀπὸ ἓνα ταξείδι στὰς Ἰνδίας, γινάσκε τὴν ποῦ ροητικῶς γυναικα τοῦ κομμὸν, τὴν ὅποια καὶ ἐνοήμῃσθαι ἀνοήμῃσθαι. Ὅνομαζόταν Αἰμιλία Χάρλεϋ καὶ ἦταν ἀπὸ πολὺ πλοῦσια καὶ ἐνοήμῃσθαι οἰκογένεια, πρῶ-

— Περιφρονῶ τὴ σφαῖρα σας, τὸ πιστόλι σας, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὅποια ποῦ μπορεῖτε νὰ διαθέσθαι ! εἶπε ὁ γιατρός.

μα που έκανε να την περιστοιχίσει ένα πλήθος θαυμαστών... Φαντάζεστε λοιπόν τη χαρά μου, δάκτωρ, όταν ανέληφθη ότι κι αυτή μ' αγαπούσε... Τρέμαντας τότε από εντύχια, ζήτησα το χέρι της Αιμιλίας. Πόσο όμως δονηρή βήλεξη ή έκπληξής μου, όταν την άκουσα ναπορημένη με κλονισμένη την αίτησή μου... Ύλοχευτικοί φίλοι ανέλαβαν τότε να μεπειτεύσουν για λογαριασμό μου, μα ούτε αυτοί καθάρωςαν τίποτε. Δέν ήξερα πώς να εξηγήσω την αλλόκοτη αυτή συμπεριφορά. Έσπαξα το κεφάλι μου για να λύσω το μυστήριο αυτό και θα τό έσπαξα ίσως άκόμα, άν ή άδέλφη της πολυαγαπημένης μου δέν μου τό άπεκαλύπτε όλα. Η μίς Χαράλει, ή όποια είχε τόσα χαρίσματα, είχε ένα μεγάλο, ένα τρομερό έλάτωμα, το όποιο δέν είχε άντιληφθεί άκόμα. Της έλειπε τό ένα πλάτωμα, το όποιο είχε χάσει σέ κάποιο δυστύχημα που της συνέβη στην παιδική της ηλικία. Οι γονείς της μονάχα ήξεραν την ατέλεια της αυτή κι όλος ό άλλος κόσμος την άγνοούσε. Έπειδή δε δέν ήθελε να εξασπύση αυτόν που αγαπούσε, γέ αυτό είχε άπορρίξει την αίτησή μου. Σ' αυτό τό αίσθημα της εμπίστες, προσετίθετο κι ό φόβος της μηπως έγω, μαθαίνοντας πως ήταν άνάπηρη, έπανα να την αγαπώ.

Αμέσως τότε έπηρα την άπόφασή μου. "Ηθέλα να της άποδείξω ότι το κομμένο πόδι της δέν είχε καμία σημασία στην άγάπη μου. Άποφάσισα να κόνω κι έγω τό πόδι μου. Στο έργο αυτό με βοηθήσατε σείς, άγαπητέ μου δάκτωρ. Αμέσως μετά την έγχείρησή, ξαναγύρισα στό Λονδίνο μ' ένα εύλινο πόδι, και ή πρώτη μου φροντίδα ήταν να πάω να έπισκεφθώ τη μίς Χαράλει. Προηγούμενος όμως φρόντισα να διαδώσω ότι είχα χάσει τό πόδι μου, συνεπεία πτώσεως από τό άόλογο μου. Όλος ό κόσμος με κυλόταν... Η Αιμιλία μάλιστα έθλιβε έξαιρετικά, βλεπόντας με άνάπηρο. Η λύπη της ήταν έντονη κι' ειλκιρινής... Μα άς συντομώσω την άφήγησή μου...

Έπειτα από τρείς μήνες παντρευτήκαμε και, μόλις την άλλη μέρα του γάμου μας ύμολόγησα στη γυναίκα μου τη θυσία που είχα θυσεί για να επιτύχω τό χέρι της. Έκλαψε πολύ, μα αυτό συνετέλεσε ώστε να μ' άγαπήσει άκόμα περισσότερο.

Αγαπητέ μου δάκτωρ, και δέν όποια άν είχα θα τό θυσιάζα. ευχαριστώ για ν' άποκτήσω την εντύχια που έγω τόρω.

Η εύγνωμοσύνη μου απέναντι σας εινε άπείρανη. Αν έλθετε καμία φορά στό Λονδίνο, μη παραλίγητε να μάς έπισκεφθήτε. Θα σάς παρουσιάσω στην πολυλατρεμένη μου σύζυγο και θα δώσω άν έξακολουθήτε να με θεωρήτε για τρελλό, όπως με νομίζατε άλλοτε.

Μ' εύγνωμοσύνη
ΚΑΡΟΛΟΣ ΤΑΜΠΑ

Ό δάκτωρ Τεβενέ, όταν διάβασε την έπιστολή, είχε γελάοντας :

—Τόσο τό καλύτερο άν είν' εύτυχισμένος... Μα αυτό δέν μ' έμπούδε να τόν θεωρώ και τόρω ώς τρελλό...
HENRI ZSCHOKKE

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΔΙΟΝΥΣΙΟ

(Του Α. ΣΟΛΩΜΟΥ)

Ό άγιε Διονύσιε, ψυχή άγνη και θεία, πού σέ κρατεί περήματα της Επισκοπικής ό θρόνος, τούτο τό δύστυχο νησί προστάτεψέ το μόνος, για να μην τύχη πλείο σ' αυτό παράφρονα δυστυχία.

Άκου στό σάπια, άκουσε έδώ κι' έκει στό δρόμο, πού κλαίγει άπαρηγόρητα ή φοβισμένη πλάση. Βάστα τό νού μας μη σμηθί, μην τύχη κι' άπ' τόν τρομο τά λογικά μας χάσουμε, μηπως ή γη χαλάσει.

Ό Σύ, στό θρόνο του Άλκαστου τρέξε σιμά κι' είπέ του να μην άφήση τό νησί έξω στό δικτυήκι του. Κι' άνίσως ή παράφρονα δέν φτάνει, θύμισέ του πως είχεν έναν άδερφό κι' έκρινε τό φρονιά του. Μεταφορ, άπ' τό Γαλικό ΣΤ. ΜΑΡΤΥΩΚΗ

ΑΥΡΙΟ

(Του Β. ΟΥΤΚΩ)

Άφριο, σάν ή ζαχαγιή, ή λευκοφόρος κόρη, ακορήσει τ' άσπρο της τό φως σέ κάμπους και μοριά, θα φύγει. Άσπρη θα διαβώ, θέ να περσώ κι' όρη, γιατί από σένα δέν μπορώ να ζήσω μακριά.

Θά περπατώ. Τη σκέψη μου θέ νάγω καρφωμένη στον πόνο τόν άπάτρευτον άπαι με τυρωμένη, δέν θα μιλώσα κανένος και δέν θα ίδώ κανένα κι' ή μέρα θα μου φαίνεται σάν νύχτα σιωπηλή.

Μόνος, σκυφτός, άγνώριστος θέ να τραβώ τό βήμμα, κι' ούτε τη δίση θέ να ίδώ να γέωχη στό νερά, και θα στολισώ σάν έρβώ τό άτοχικό μου μνήμα με πρόπανα βαγιώλαδα και ρείκια δροσερά.

Μετ. Θ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα γεύμα πρós τινων του Μωραάς. Η πρόσσις του Ξουρή. Ο Κουσευλάκος και το «Σκρίσι». Το μεγαλύτερο της εφημερίδες που φέρνει ύποτικώς άνθρώπους και... μύγες! Η κωστήρη του βασιλέως Γεωργίου στα παιδιά του. Ένα χαλαμπουρι του Θών. Τά λάφυρα της καταστροφής του Αρχαμλή, κ.τ.λ.

Όταν ό μακαρίτης ποιητής Ζάν Μωραάς έπεσοζέφθη, έπειτα από τόσα χρόνια άπουσίας, τής Άθήνας, οι διασημότενοι της πρώτοεούσης τού έκαναν τραπέζι.

Κατά τά έπιδόρπια ηγέρθησαν πολλές προτάσεις πεζές και έμμετες, και μόνον ό μακαρίτης Ξουρή δέν είχε μιλήσει καθόλου. Αυτό έκαμε έντύπωση σ' όλους. Τού ριχτήσαν λοιπόν και τόν μακαρινόσαν να είπη κι' αυτός δυό λόγια.

Θέλοντας και μη ό Ξουρής σπράθθηκε τότε, και άπεφθινόμωμος στόν φιλοξενούμενο ποιητή τού έλε :

«Έκ τού μέσου της λογίας, τών λογίων μας χορείας, δέξον λόγον δωρεάς. Και έν μέσω της έμμέτρου πλην άμέτρου μας μωρίας, καλώς ήλθεσ, Μωραάς !»

Ό μακαρίτης Κοκοινάκος, ό άλλος διεψθητής τού «Σκρίσι», έπειδή δέν πήγαινε διόλου καλά ή εφημερίδα του, άποφάσισε να κόψει μη ήφοική χειρονομία και να μεταλύσει τό φύλλο του, δινόνας τού πελώριος διαστάσει.

Άλλά τό μεγαλύτερο του ζαχτιού δέν μεγαλύτεσε διόλου και την ακολοφού κι' ό Κοκοινάκος ζημιώνότανε κάθε μέρα οικονομικώς πολύ.

Μιά μέρα πού, στενοχωρημένος για τη κατάσταση αυτή, ζηθόταν με κάποιον φίλο του, σ' ένα ζαχαροπλαστείο, είδε ένα από τά πελώρια φύλλα του «Σκρίσι» να σκεπάζει ένα ταψι μπακιλάδα, για να τό προφυλάξει από τις μύγες. Η διαστάσει τού φύλλου ήσαν τόσο μεγάλες, πού ζαχμιά μύγα δέν μπορούσε να πηδή στό ταψι και να φάει μπακιλάδα.

Κι' ό Κοκοινάκος, στρεφόμενος στόν φίλο του, τού έλε μελαγχολικά :

—Άπο τότε πού μεγάλωσαμε την εφημερίδα, όχι μόνον ήμεις δέν μπορούμε να φάμε μπακιλάδα, άλλα ούτε και ή μύγες !...

Ό μακαρίτης Βασιλέης Γεώργιος, ήταν αστήφροτατος οίκογενής και πατέρας.

Ός την τελευταία του στιγμή είχε διατηρήσει όλη του την έπιβολή έπ' τών τέκνων του.

Τά βασιλόπουλα και όταν άνδρωθήσανε άόμοια, αίσθανόντοσαν άκείστο την πατρική αστήφροτα και έπιβολή και για τούτο άποκαίλοσαν μεταξύ τους τόν πατέρα τους : «Ό Ρήγας» !

Ό Θών μάλιστα, ό μυτικοσυμβούλος τού Γεωργίου, ξερόνας πως καμιά φορά ό βασιλέης έδρανε τούς νιούς του, τόν ώνόμαζε : —Ό Ρήγας... η π α σ τ ο ρ ν υ λ !...

Μετά την καταστροφή του Αρχαμλή, τά παλληκάρια ριχτήσανε στα λάφυρα. Οι στρατιώτες μάλιστα τού Νικηταρά είχαν ώφους σφοδρής—σφοδρής τούς θησαυρούς που συναζαν και έπυροζέτο ν' άρρίσωνε τό μοιρασμα. Όταν ένας από αυτούς φωνάζε :

—Πού είνε ό στρατιώτης μας ;

Ό Νικηταράς είχεν άποσπείθει έπίτηδες σέ μια άσκη και τούς άρρισε να μοιράσουν τά λάφυρα άνταμαξύ τους, μη φροντίζοντας διόλου για τό δικό του κέρδι, τό όποιο τού τό ζαχτιέ.

Ό στρατιώτης όμως μόλις τό ένόνησαν αυτό, υποτασσότανε για τη διαγωγή τους και τρέσανε άκείσως να τόν βρούνε. Μα αυτός κατ' όδδένα λόγο έδέχετο να λάβη μέρος στη μοιρασιά.

—Σας τά ζαχτιώ ! τούς έλαγε.

Οι στρατιώτες τού τότε ξεγρόμωσαν άπ' τά λάφυρα ένα κλητρό δαγμασινό σπαθί, και τού τό προσέφεραν.

Τό σπαθί αυτό ό Νικηταράς τό δέχτηκε τότε, όταν όμως σέ λίγο έγινε ένας δημόσιος έρwan, για τις ανάγκες της άγωνισμένης πατριδος, τό προσέφερε στον δημόσιο αυτό έρwan !...

Ό Αρχιεπισκόπος Βρεσθάνης Θεοδόφιτος, καλώς άγωνιστής και πρόεδρος της Έθνομυνηλέσεως, θροκότανε στις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Ό Γενναίος Κολοκοτρώνης, ποτάνε στενός τού φίλος, θέλπε να τόν ωρήγη για τις τελευταίες του θέλησεις.

Έχεις καμιά παραγγελία, σεβασμιώτατε, για τη εκάταστασί σου τ την περιουσία σου ; τού έλε.

Κι' ό ετομοθάνατος έραζής απάντησε : —Κατάστασι ; Περιουσία ; Δέν έχω παρά αυτό τόν ζωνά με τήν παληθόμωρα και πέντε καρφέλες. Αιτή είνε ή κατάστασι μου !... Τι να μοιράσω στους δικούς μου ; Αν ήβη τό «Εθνος άς λάβη γι' αυτούς φροντίδα. Έγω τούς άφίνω την εύχή μου, και για κληρονομιά τους την πατρίδα έλευθερή !... Και με τούς λόγους αυτούς ξεπύρρισε !

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Σκρίσι

